

Keresztény-szociális írás a férfiakhoz és nőkhöz.

1. Körülbelül hárommillió nőnek adott politikai jogokat a magyar népköztársaság. Ha a köztársaság csakugyan *a nép és a munka* állama akar lenni, szívesen elismerjük, hogy logikusan cselekedett; mert egyrészt a nép nemcsak férfiakból áll, másrészt a nők nagy többsége a háború éve alatt hőiesen elvégezte nemcsak a maga, hanem az elesett, elnyomorodott és katoráskodó férfiak munkáját is.

Nem akarunk aggodalmaskodni, sem nehézségekké előállni. A világháború fölemelte a kalapácsot a forradalom pedig lesújtott vele a régi Magyarországra s össze is törte egészen. Romok között állunk s mikor egy egészen új világ megteremtésének kinjai vonaglanak szívünkben, igazán nem vesződhethünk apró-cseprő aggodalmakkal. Ne törődjék kavicsokkal az a nemzet, amelynek sziklákat kell elhengergetnie megélhetése útjából!

A forradalom kitörésekor egyetlen percig sem haboztunk odaállni a robbantás útján keletkező új talajra. A keresztényszociális párt volt negyedszázad óta az egyetlen politikai irány, amely a magyar nemzet ezeréves múltjából fakadt jelenét a tiszta demokratikus eszmék beoltásával akarta a szebb, szabadabb, gazdagabb jövő számára megalapozni. A tőke garázdálkodása, a kisemberek elnyomása, az ipar elnyomorodása, a kereskedelem megbecsülésének, a politikai korrupció és zsarnokság ellen egyetlen párt sem küzdött őszintebben és egyenesebben szándékkal, mint a mienk. Hogyne üdvözöltük volna tehát örömmel azt a nagy változást, amely nyakunkról azt igát, hátunkról a koldustarisznyát, kezünk-lábunkról a bilincseket volt hivatva levenni és letördelni.

Azóta hónapok teltek el. Pillanatig sem vonjuk kétségbe a népkormány tagjainak jóakarátát. Ezek az emberek éjt-napot egybetéve dolgoztak és dolgoznak s a lelküket adták oda, csak hogy megépüljön az a boldog Magyarország, amelyet forradalmi álmaik eléjük varázsoltak. De az eredmény — az rettenetes! A hadsereg felbomlott, a katonai fegyelem vasmarkával fékentartott elemek nekiszabadultak az országnak. Nincs többé fegyelem, nincs rend közöttük. Lelkiismeretlen, elkeseredett és hozzá még felizgatott emberek tízezrei kezén temérdek fegyver forog, bizonytalan a vagyon, bizonytalan az élet. Az államhatalom nem hatalom többé, az állam nem állam; hajdan büszke hajójának kormányát kevés avatott mellett ezer meg ezer erőszakos, avatatlan kéz rángatja. A hajó irány nélkül imbolyog s áthallik fedélzetére a határainkon besétáló ellenség gúnyos kacagása. Megint beteljesedett rajtunk a magyar végzet: bolondul hiszékeny nép vagyunk; elhittük, hogy más is olyan lovagias, szótartó, mint mi: letettük a fegyvert, s most úgy bánnak velünk, mintha nyílt csatában legyőztek volna!

Ezen a téren se keressünk bűnösöket, hanem értsük meg, hogy a végveszedelmébe dőlt hazának gyors és hatalmas segítségre van szüksége. E segítséget egyedül az állam minden rendű és rangú polgárai adhatják meg, s mivel immár a nők is megkapták politikai jogukat, ők is hivatottak és lelkiismeretben kötelesek a haza és állam megmentésére összefogni.

A szociáldemokrata párt.

2. Mielőtt a segítés módjairól beszélénk, nézzünk körül a politikai táborban.

A keresztényszociális párton és a Károlyi-féle kormánypárton kívül két igen hangos irányt látunk: a szociáldemokratákét és a radikálisokét, ezek mellett csendben dolgozik a kiscgazdák és földművesek pártja. Egy dologban valamennyien egyetértenek: abban, hogy a helyzet tarthatatlan, következésképp az államon segíteni kell, de a segítség módjait mindegyik a maga végső célja szerint határozza meg, s e célok között olyanok is vannak, amelyeket semmiképpen el nem fogadhatunk.

A szociáldemokraták az államból kommunista államot akarnak szerkeszteni. Van ugyan közöttük mérsékelt irányzat is, de ezek sem a cél, hanem csak a tempó dolgában különböznek az egészen vad törtetőktől, az úgynevezett bolsevistáktól. Mi az a kommunista-állam? Temérdek zűrzavaros beszédjükből nehéz kiokoskodni, csak azt lehet megállapítani, hogy minden vagyont, amely termelő eszközökből áll, el akarnak tulajdonosától venni, közös vagyonná tenni, a termelés munkájára mindenkit egyformán rákényszeríteni s a termelés eredményében egyenlően részesíteni. Másik törekvésük az, hogy az emberiséget Istentől, túlvilágtól tökéletesen elzárják, azért már most ki akarják dobni az iskolákból a vallásoktatást, erőszakosan el akarják fojtani az Egyház tevékenységét. Azt hiszik, hogy ilyen módon minden ember tökéletesen egyenlő lesz; nem lesz többé senki szegény vagy gazdag, kisrendű vagy magasrangú, sem vallási különbségek nem lesznek, mert az emberekből Istennek, Krisztus Urunknak még az emlékezete is kivész, szóval tökéletes boldogság kezdődik a földön!

Akkor szép a beszéd, ha okos, nem akkor, ha cifra, de velőtlen. Álmodni lehet arról, hogy az embernek szárnya nőtt s ballagás helyett a levegőt hasítja, de a felébredés hamar megjőzanít s tudjuk, hogy nincs az a csudakenet, amivel a szárnyakat oda tudjuk növeszteni vállainkra. Szépen lehet álmadozni az emberek egyenlőségéről, de a kegyetlen valóság mégis csak az, hogy épség, szépség, erő és ész, hajlamok és indulatok szerint különböznek az emberek és két egészen egyenlő egyéniség sem kerül ki a Gondviselés teremte műhelyéből. Ha már most a természet maga a különbözőséget akarja és csinálja, kinek van hatalma szembe-

szállni vele? S ne mondja senki, hogy a kommunisták nem az embereket akarják egyformákká gyalulni, hanem az életet, a gazdasági, társadalmi, politikai és vagyoni viszonyokat, — ne mondja ezt senki, mert az élet és az élet összes viszonyai az emberek szerint alakulnak, s ha az emberek nem egyformák, viszonyaikat sem lehet egyetlen egy mintához hozzáigazítani.

Meg lehet-e szüntetni a szegénységet? Rövideszű ember hamar ráfeleli, hogy meglehet, mert sem a hanyagságot, sem a lustaságot, sem a pazarlást, sem az eszem-iszom-hajlandóságot nem tudjuk a földszinéről eltüntetni, — már pedig világos, hogy ezek a bűnök és hibák egymaguk is felbillentik a vagyonbeli egyenlőséget. Végre is az ember nem állat; az embernek szabad akarata van, ez oka vesztének is, virágzásának is; ez az oka, hogy az egyik hajnaltól napestig löri-marja magát a dologban, a másik meg mindig Szent Heverd-el-napot tart; az egyik kapar, s fogához veri a garast, a másik meg a gégején cregeti le örökségét, vagy a felesége keserves kétkéz-munkája eredményét. Akinek az akarata rossz útra téved, nem hajtja azt vissza sem csendőr, sem börtön, sem szociáldemokrácia, nincs annak máshol orvossága, mint Isten felvilágosító, könyörülő kegyelmében.

Igen ám, de Istent meg kiváltképpen nem akar az új világrend túrni. Minek is! Ha az ember nem egyéb a szociáldemokrata tudósok szerint, mint nemesebb fajta állat, akkor nincs is szükség Istenre, vallásra, túlvilágra. Az állatot oda kell állítani a jászol elé, be kell fogni az igába, dolgozzék, amíg ki nem szakad a párája. Nem kell annak katekizmus, sem pap, sem templom. Könnyei csak hadd ömöljenek, tekintete csak hadd keresse az eget, lelke csak hadd vergődjék. Bánatát, fájalmát, bűnei miatt való törődését panaszolja el bélyeges papiroson a kommunista-állam minisztereinek, azok majd megvizsgálják. Halálos ágyán, a túlvilág küszöbén iszonyú kiállítással ne hívogassa a Megváltó Krisztust, szegény lelkét ne ajánlja az Örök Bíró irgalmas szeretetébe, hanem rúgjon egy utolsót s döngöljön meg. Testét majd beleteszik a halottégető kemence sütőjébe, lelke meg úgy sincs, hiszen ő állat!

Feleljetek, értelmes emberek, férfiak és nők,

van-e nekünk valami keresnivalónk a vörös táborban? Nem kell-e attól tartanunk, hogy a beigért nagy szabadság helyett szörnyű szolgáltságot kapunk a nyakunkba, a kommunista-állam zsarnokságát, a szellem és gondolat zsarnokságát, a hitellenség és vallástalanság zsarnokságát s mindenekfölött a néhány város zsarnokságát a sok ezer falu s egész ország fölé? Szabad-e nekünk idegen lelkekből szakadt elméletek és lehetetlen álmok kedvéért rombadönteni azt, amit ezer év szorgalmas munkája épített? Ezek az új apostolok nem törődnek azzal, hogy a szerencsétlen kísérlet nem sikerül, mert hazájuk az egész világ, de nekünk itt élnünk-halunkunk kell!

Feleljetek keresztény emberek, férfiak és nők, van-e nekünk keresnivalónk a vörös táborban, ahol nemcsak vagyonnak, földnek, tőkének, hanem Istennek, vallásnak, egyháznak is hadat üzennek?! Kard szerezte, kereszt tartotta meg a hazát; ezer veszedelem között, sok búban-bajban őseink jámborsága mindig kiérdemelte Isten köszönetét; magunknak is szent hitünk maradt meg egyetlen erősségül; testvérek, most akarnátok megtagadni a multat, megbecsteleníteni a jelent s Isten haragjával kezdeni a jövőt?

A radikális párt.

8. A radikális párt igazában a városi zsidóság pártja. Nem vesztegetünk rá sok szót. Hiszszük, hogy a tisztességes és vallásos magyar zsidók maguk sem csatlakoznak hozzá, keresztény magyar embernek pedig egyáltalán nincs helye közöttük. A zsidókról különben is igen sok mondanivalónk volna, de hallgatunk, mert nem akarjuk a lelkeket elkészeríteni. Mindenesetre igen ajánlatos volna, ha folytonos ugrálás, folytonos izgatás helyett szépen meghúznák magukat. Akinek vaj van a fején, ne menjen ki a napra. Legyenek csendben, ne ártsák bele magukat a más ügyeibe, ne izgassanak a keresztény vallás-ellen, mert igen tévednek, ha azt hiszik, hogy Budapestből Judapestet, Magyarországból Zsidóországot csinálhatnak!

A most megtárgyalt két politikai irány nem kell sem testünknek, sem lelkünknek. Árulás nélkül nem is szegődhetik hozzájuk senki közülünk. A többi irányok közelebb állnak hoz-

zánk, nem huzakodnak velünk, nem támadnak bennünket életre-halálra, sőt talán alkalomadtán egyik-másik dologban meg is tudunk egyezni velük, de itt is igaz a régi magyar mondás, hogy *«a magam keze a legbiztosabb szerszám!»* A most ráncszakadó nagy küzdelmekben a jó Istenen kívül csak a magunk politikai erejére számíthatunk, bűn volna tehát más párt támogatásával a keresztény szociális pártot gyengíteni, erőnket szétforgácsolni.

A keresztényszociális párt.

4. Nem akarjuk itt most a keresztényszociális párt programját szegről-végre megtárgyalni. Az asszonyok, akikhez elsősorban intézem ezt a pár sor írásomat, úgyis ismerik, hisz igen sok helyen nagyobb kitartással agitáltak és dolgoztak a fehér zászló érdekében, mint a férfiak. *A keresztény szociális párt a keresztény magyar nép pártja.* Azt akarja, amit az ezeréves magyar nép akar. Mi nem igazodunk idegen országokból idehozott gondolatok szerint, a mi végső célunk a magyar nemzet boldogítása, de nem úgy ám, mint az ellenséges táborok akarnák. Mi a keresztény magyar népet a saját belső mivolta szerint, atyáitól örökölt igaz lelki-sége szerint akarjuk erősíteni, fejleszteni, gazdagítani és a maga sorsa irányítását a saját bölcsességére és higgadt eszére rábízni. Az ellenséges pártok nem a nép lelkéből szedték programjukat, hanem a magukéból. Ki merné azt állítani, hogy a magyar nép el akar szakadni ősi vallásától, Egyházától, Istenétől? Ki merné csak feltételezni is, hogy a vallásoktatást az iskolákból csakugyan a magyar nép akarná kiküszöbölni? S ime, a szociáldemokraták s a radikálisok mindezt a *magyar nép nevében* követelik s a nép politikai segítségével akarják keresztülerőszakolni. Hol veszik a jogot a gyárimunkások, a zsidó ujságírók s a szintén nem-keresztény vörös vezérek ahhoz, hogy a *magyar nép nevében beszéljenek?*

Gombamódra szaporodnak a politikai nőszervezetek, szövetségek, körök és tanácsok is. Valamennyi a keresztény nőkre veti a szemét; egytől-egyig szavazatért esedeznek s fennen hirdetik a feminista lobogókon, hogy ők a *dolgozó nők* társadalmának igazi képviselői. Furcsa!

Hát nem a nép asszonyai és leányai az igazi dolgozó nők? Ezek a hangos nagyságák habos kávé mellett ültek, vagy a divat-kirakatokat vizsgálgatták, míg a nép asszonyai és leányai hajnaltól éjjelig mezőn, istállóban, műhelyben robotoltak, végezték a férfiak dolgát is, meg a magukét is, úgy, hogy csak titokban sirathatták háborúban elesett férjüket, fiaikat s gyászra sem volt idejük. A feministák csak beszéljenek a maguk nevében s ne merészeljenek a dolgozó nők nevében új erkölcsöket, felbontható házasságot, szabad szerelmet és egyéb ilyen jókat követelni, mert ezek nem magyar, hanem idegen lélek termékei.

Mit várunk a nőktől?

Ismét feladjuk a kérdést: mit várunk keresztény magyar népünk asszonyaitól és leányaitól?

Azt várjuk *először*, hogy a kezükbe került politikai jogokat törhetetlen hűséggel és kitartással a keresztény szociális párt szervezeteibe tömörítik. Az ország rettenetes időket él. Csak azok a nagy, történelmi, belső erők menthetik meg, amelyek ezer éven keresztül fenntartották. *Ki kell alakulnia az egységes magyar akaratnak*, hogy a szabadon garázdálkodó elemek bent s a hazánkat vígan osztogató hatalmak kint észrevegyenek bennünket!

Mert oroszlanok voltunk a harctéren, minden ellenség rettegett a kemény magyar ököltől, mióta azonban letettük a fegyvert, akarattalan báb lettünk ellenségeink kezében. A keresztény magyarság akaratát és erejét haladék nélkül

egyesíteni kell, hadd lássák meg a könnyű győzelemtől részeg belső és külső ellenfelek, hogy sem a magyar népköztársaság történelmi keresztény jellegét elsikkasztani nem lehet, sem arra nem vagyunk hajlandók, hogy politikai ellenállás nélkül egyszerűen zsebrevegassuk magunkat.

Isten és a történelem ítélőszéke előtt a keresztény nők is felelősek lesznek a haza sorsáért. Eddig nem vehettek részt az ország dolgainak vezetésében, most kezükben a jog, kezükben az erő; lássuk, érettek-e csakugyan a jog gyakorlására, tudják-e használni erejüket?

Másodszor azt várjuk tőlük, hogy nagy hatalmukat mint anyák és feleségek felhasználják a férfiak körében. A falvak nyugalma megbomlott. A háború szörnyűségei sok ember lelki egyensúlyát félrebillentették, sokat elkeserítettek, ezek most kezükben fegyverrel, ajkukon káromkodással megakasztják az élet és munka rendbeverődését. *Asszonyok, leányok, értsétek meg, hogy ez a legnagyobb veszedelem!* Ha nem tudunk a leg-rövidebb idő alatt az országban rendet teremteni, vége szent István birodalmának, vége a hazának, mert *igen nagy ára lesz annak a rendnek, amelyet idegen hatalmak állítanak helyre az országban.*

Né veszítsétek el bátorságtokat! Minden szív és minden fej a helyén legyen s minden magyar akarat egyet akarjon! Isten árvái vagyunk, nincs barátunk, sem gondviselőnk Istenen kívül. Bizunk a magunk erejében s a könyörülő Isten igazságosságában. (vj.)

Keresztény Szociális Párt Budapest, IV., Ferenc József-akpart 27. II. 10.